

Arrest

nr. 77 911 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 18 januari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 5 oktober 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoekers op 25 september 2011 via Italië het grondgebied van de lidstaten zijn binnengekomen.

1.3. Op 19 oktober 2011 vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de overname van verzoekers aan de Italiaanse autoriteiten.

1.4.Op 20 december 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

- ten aanzien van verzoeker:

“In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten B.R. {...} geboren te {...}, op (in) {...} van nationaliteit te zijn: Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van art. 10.1 en 18.7 Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 05/10/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaart dat hij een dag eerder in België is aangekomen. Betrokkene verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn in 1968.

Uit de vingerafdrukkencontrole van 05/10/2011 in het centrale systeem Eurodac blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België, het grondgebied van de lidstaten illegaal is binnengekomen te Italië op 25/09/2011. Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 05/10/2011 dat hij ongeveer twee maanden eerder Afghanistan heeft verlaten en via voor hem onbekende landen naar België is gekomen. Betrokkene verklaart dat zijn vingerafdrukken nergens zijn genomen. Geconfronteerd met het resultaat van de vingerafdrukkencontrole zegt betrokkene dat hij ongeschoold is, niets weet van vingerafdrukken en het misschien is vergeten. Betrokkene vroeg op 05/10/2011 asiel aan samen met zijn partner B.S. {...} en hun twee minderjarige kinderen.

Rekening houdend met de beschikbare gegevens werd op 19/10/2011 op basis van art. 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 19/12/2011 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek, Italië werd hierdoor op 20/12/2011 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 20/12/2011.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen. Hij beweert dat het de keuze was van de smokkelaar. Onderweg naar België zou men hem verteld hebben dat België een goed land is. Hij zou ook gehoord hebben dat hij in Italië geen slaappleaats zou krijgen en dat zijn kinderen niet naar school zouden kunnen gaan en dat hij daardoor niet naar Italië wil. Dit zijn echter louter beweringen die betrokkene heeft gehoord van derden en die geenszins gestoeld zijn op de persoonlijke ervaringen van betrokkene. Betrokkene diende immers geen asielerzoek in te Italië en kan, gelet op de datum van illegale binnenkomst in Italië en de datum van de asielaanvraag in België, bovendien slechts 9 dagen in Italië hebben verbleven. Betrokkene kan dus geenszins aannemelijk maken dat een terugkeer naar Italië een inbreuk zou vormen op art 3 EVRM.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Italië zal aan betrokkene de mogelijkheid geven om een asielaanvraag in te dienen. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De asielaanvraag zal behandeld worden volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor

de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn.

Betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar land van herkomst vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen – indien nodig – voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de aanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart gezond te zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 en art. 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

- ten aanzien van verzoekster:

“In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten B.S. {..}

geboren te {..}, op (in) {..}

van nationaliteit te zijn: Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van art. 10.1 en 18.7 Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 05/10/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaart dat zij een dag eerder in België is aangekomen. Betrokkene verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn in 1984.

Uit de vingerafdrukkencontrole van 05/10/2011 in het centrale systeem Eurodac blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België, het grondgebied van de lidstaten illegaal is binnengekomen te Italië op 25/09/2011. Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 05/10/2011 dat zij ongeveer 57 dagen eerder Afghanistan heeft verlaten en via voor haar onbekende landen naar België is gekomen. Betrokkene verklaart dat haar vingerafdrukken nergens zijn genomen. Geconfronteerd met het resultaat van de vingerafdrukkencontrole geeft betrokkene toe dat haar vingerafdrukken ergens werden genomen, maar ze verklaart niet te weten waar dat was. Betrokkene vroeg op 05/10/2011 asiel aan samen met haar partner B.R. {..} en hun twee minderjarige kinderen.

Rekening houdend met de beschikbare gegevens werd op 19/10/2011 op basis van art. 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 19/12/2011 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek, Italië werd hierdoor op 20/12/2011 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene en haar minderjarige kinderen. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en haar

asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 20/12/2011.

Betrokkene beweert dat ze haar asielaanvraag in België wou indienen omdat België een goed land is voor Afghanen. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Bovendien merken we op dat haar partners verklaarde dat België de keuze was van de smokkelaar hetgeen twijfel doet ontstaan over de bewering van betrokkene dat de keuze voor België doelbewust werd gemaakt. Betrokkene verklaart verder nog niet naar Italië te willen omdat ze hoorde dat men daar geen slaapplek krijgt. Dit zijn echter louter beweringen die betrokkene heeft gehoord van derden en die geenszins gestoeld zijn op de persoonlijke ervaringen van betrokkene. Betrokkene diende immers geen asielverzoek in te Italië en kan, gelet op de datum van illegale binnenkomst in Italië en de datum van de asielaanvraag in België, bovendien slechts 9 dagen in Italië hebben verbleven. Betrokkene kan dus geenszins aannemelijk maken dat een terugkeer naar Italië een inbreuk zou vormen op art 3 EVRM.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Italië zal aan betrokkene de mogelijkheid geven om een asielaanvraag in te dienen. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De asielaanvraag zal behandeld worden volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn.

Betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar land van herkomst vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen – indien nodig – voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de aanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene vermeldt enkele gezondheidsproblemen. Er zijn echter geen medische attesten aanwezig in het administratief dossier van betrokkene die deze verklaringen staven. Bovendien heeft betrokkene aanvankelijk leugenachtige verklaringen afgelegd betreffende het feit of er al dan niet vingerafdrukken werden genomen. Dit doet twijfel ontstaan wat betreft de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 en art. 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 EVRM en van de beginselen van goed bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers betogen als volgt:

“Artikel 3 EVRM luidt als volgt: {...}

Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens mag een kandidaat-vluchteling niet worden uitgewezen naar een land waar hij zou kunnen worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM. Het gaat bijgevolg om een risico analyse. Hoewel lidstaten dus het prerogatief hebben om de toegang, het verblijf, en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren, kan de verwijdering van een individu door een Staat naar een andere Staat leiden tot een schending van artikel 3 EVRM.

Volgens de informatie die verzoekers via gespecialiseerde informatie hebben verworven, blijkt wel degelijk dat ingeval van overname door Italië er een risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM. Zoals er melding van wordt gemaakt in een recent rapport van mei 2011 van de organisatie Swiss Refugee Council, vragen verzoekers in casu dat: {...}

Vrije vertaling: {...}

Het rapport meldt in het algemeen omtrent de situatie in Italië dat: {...}

Vrije vertaling: {...}

Wat in het bijzonder de opvang van asielzoekers betreft maakt het rapport melding van het volgende: {...}

Vrije vertaling: {...}

Rekening houdend met deze informatie, maakt de organisatie de volgende aanbeveling: {...}

Vrije vertaling: {...}

De organisatie Amnesty International maakt in haar jaarlijks rapport 2011 melding van de volgende schrijnende situatie: {...}

Vrije vertaling: {...}

Aangaande het lot van kinderen in het kader van de asielprocedure, heeft het Comité voor de Rechten van het Kind (VN) in een recent rapport dd. 31 oktober 2011, ook zijn bezorgdheid geuit tov het lot van kinderen in Italië: {...}

Vrije vertaling: {...}

In het artikel “Het Italiaanse asielsysteem in het kader van de EU-wetgeving”, onderstreept Mr. Alessandra RICCI ASCOLI, het volgende aangaande de opvang van asielzoekers in Italië: {...}

Vrije vertaling: {...}

Zoals uit de verschillende aangehaalde rapporten blijkt, is het duidelijk dat er een fundamenteel verschil is tussen de behandeling van asielaanvragen in België en in Italië, hetgeen, ter herinnering, ook de grond van de zaak was in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland.

In deze zaak werd België door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veroordeeld wegens schending van artikel 3 en 13 EVRM.

Volgens het Europees Hof, heeft België immers artikel 3 EVRM geschonden door een Afghaanse asielzoeker bloot te stellen aan de risico's die voortvloeien uit de gebrekkige asielprocedure in Griekenland. N

Gelet op de vele rapporten die zijn opgesteld door UNHCR, European Commissioner for Human Rights en internationale organisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch etc., heeft het Europees Hof gemeend dat de omstandigheden in Griekenland als algemeen bekend kunnen worden beschouwd.

Bijgevolg wisten de Belgische autoriteiten of ze hadden moeten weten dat er geen garantie was dat de asielaanvraag serieus zou worden onderzocht door de Griekse autoriteiten. De Belgische autoriteiten hadden moeten verifiëren hoe de Griekse autoriteiten hun wetgeving in de praktijk toepassen. Hadden de Belgische autoriteiten deze informatie zorgvuldig in acht genomen, dan hadden zij enkel tot de conclusie kunnen komen dat de asielzoeker een risico zou lopen dat reëel en individueel genoeg was om binnen artikel 3 EVRM te vallen.

Het Hof voegde hieraan toe dat aan de asielzoeker niet mocht worden tegengeworpen dat hij de Belgische autoriteiten niet heeft geïnformeerd over de redenen waarom hij niet aan Griekenland wenste te worden overgedragen (zie §335-359 arrest).

Met andere woorden, indien men deze rechtspraak in casu toepast, had de tegenpartij de gevolgen van een overdracht naar Italië voor verzoekers in concreto moeten onderzoeken, wat helemaal niet is gebeurd.

De bestreden beslissingen maken immers enkel melding van de volgende stereotiepe motivering, dat doorgaans in elke gelijkaardige beslissing kan worden teruggevonden: {...}

Voor de veroordeling van België door het Europees Hof dient voorts te worden opgemerkt dat exact dezelfde beslissingen werden genomen ten aanzien van Griekenland. De bestreden beslissingen vertrekken voorts enkel van een veronderstelling daar ze stellen dat er dan ook van moet worden uitgegaan terwijl de rechtspraak eist dat er in concreto wordt nagegaan wat er met asielzoekers gebeurt eens ze worden overgedragen. Om deze redenen is er schending van artikel 3 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers verwijzen tenslotte naar de rechtspraak van Uw Raad terzake Zo kan o a. worden verwezen naar het arrest dd 17 februari 2011, nr.56.203 in de welke de Algemene Vergadering van Uw Raad, betreffende de overdracht van een Tsjetsjeense asielzoeker naar Polen, het volgende heeft bepaald: “..” In een recent arrest dd. 22 november 2011, nr. 70.391 heeft Uw Raad een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) vernietigd en wel om de volgende reden: {..}

Aan de hand van bovenvermelde informatie tonen verzoekers aan dat Italië geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen Nochtans had de tegenpartij onbetwist kennis moeten hebben van deze situatie. Bovendien, gaat het hier om een “tacit agreement” zodanig dat de tegenpartij geen enkele garantie heeft dat verzoekers wel degelijk bij hun aankomst een asielaanvraag zal kunnen indienen en verderzetten. Zo schorste Uw Raad Op 10 november 2008 een uitwijzing naar Athene op.” .. “ Er kan tenslotte worden verwezen naar een arrest dd. 10 december 2009 van Uw Raad. Om redenen die mutatis mutandi aan huidige zaak kunnen worden toegepast, heeft uw Raad beslist om een beslissing tot overdracht naar Griekenland te schorsen. Het arrest luidt als volgt: “.. » Vrije vertaling « ...” Bijgevolg schendt de tegenpartij haar zorgvuldigheidsplicht. Er bestaat in casu een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, in strijd met artikel 3 EVRM Dat verzoekers zelf nog niet persoonlijk een schending van artikel 3 EVRM hebben ervaren, verandert hier niets aan De tegenpartij had immers het risico op schending van artikel 3 EVRM moeten onderzoeken, hetgeen niet is gedaan. Verzoekers hebben de tegenpartij er immers op gewezen dat ze hoorde dat men in Italië geen slaappleats kreeg. De tegenpartij, als administratieve overheid, had bijgevolg minstens op grond van deze informatie moeten nagaan of er ingeval van overdracht naar Italië een risico bestond op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en dit overeenkomstig o.a. het MSS arrest. Nu is het zo dat bovenstaande rapporten net melding maken van dergelijk risico en dat de tegenpartij geen enkel concreet onderzoek heeft gedaan maar enkel een vage en algemene motivering heeft geformuleerd, namelijk dat aangezien Italië de Conventie van Genève heeft ondertekend en partij is bij het EVRM, er van mag worden uitgegaan dat alles in orde is in Italië, is in strijd met de op de tegenpartij rustende zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 EVRM. Zoals voorts in een recent arrest van Uw Raad, dd.11 juli 2011, nr, 64 573 werd onderlijnd, dient voorts rekening te worden gehouden met het feit dat verzoekster geenszins de bedoeling had om in Italië asiel aan te vragen. In dit arrest werd immers het volgende beslist “..”

De bestreden beslissingen maken melding van het feit dat verzoekers geen asiel hebben aangevraagd in Italië maar dat enkel hun vingerafdrukken er werden afgenomen. De bestreden beslissing luidt op dit punt immers als volgt: {..}”.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van ‘de beginselen van goed bestuur’ wijst de Raad erop dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur zijn en dat het niet aan de Raad toekomt om uit de uiteenzetting van verzoekers te gaan distilleren welke beginselen van behoorlijk bestuur, met uitzondering van de zorgvuldigheidsplicht die verzoekers wel hebben aangehaald en uiteengezet, verzoekers nog geschonden achten en waarom.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.4.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.4.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.4.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4

december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.6. De verzoekende partijen verwijzen in het verzoekschrift naar een rapport van mei 2011 van de organisatie Swiss Refugee Council, dat zij ook voegen aan het verzoekschrift, alsook naar een artikel van A. Ricci Ascoli van 2009, een rapport van Amnesty International van 2011 een rapport van het Comité voor de Rechten van het Kind van 2011 en een rapport van NOAS van 2011, en waaruit volgens hen blijkt dat de situatie in Italië fundamenteel verschilt van deze in België voor wat betreft de behandeling van asielaanvragen. Verzoekers wijzen tevens op het arrest van het EHRM in de zaak M.S.S. t./ België. Verzoekers menen dat de tegenpartij de gevolgen van een overdracht naar Italië in concreto had moeten onderzoeken, wat niet is gebeurd. Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen slechts melding maken van een stereotiepe motivering dienaangaande en gebaseerd zijn op een veronderstelling. Verzoekers verwijzen voorts naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker stellen dat in casu een tacit agreement werd gegeven, wat geen garantie geeft dat zij wel degelijk een asielaanvraag zullen kunnen indienen en verderzetten. Tevens dient volgens verzoekers rekening gehouden te worden met het feit dat zij in Italië geen asiel hebben aangevraagd.

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij nergens anders asiel had aangevraagd en dat evenmin zijn vingerafdrucken elders werden genomen. Wanneer hem gevraagd wordt: *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”* antwoord verzoeker: *“Smokkelaar raadde België aan.”* Wanneer hem gevraagd wordt: *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?”* en waarbij hij geconfronteerd wordt met het Eurodacresultaat waaruit blijkt dat zijn vingerafdrucken in Italië werden genomen stelt verzoeker dat hij een ongeschoolde landbouwer is en niets weet van vingerafdrucken. Hij verklaart het misschien vergeten te zijn. Voorts verklaart hij dat men hem onderweg naar Europa vertelde dat België een goed land is en dat hem eveneens verteld werd dat hij in Italië geen slaappleaats zou krijgen en dat zijn kinderen daar niet naar school zouden mogen gaan. Daarom wilde hij ook niet naar Italië.

Dezelfde vragen werden aan verzoekster gesteld. Zij verklaarde dat de reden om voor België te kiezen is dat België een goed land is voor Afghanen. Verder gaf zij, na eerst gesteld te hebben dat nergens anders hun vingerafdrucken waren genomen, uiteindelijk toch toe dat hun vingerafdrucken in een ander land werden genomen maar dat ze niet weet of dit Italië was. Zij verklaarde voorts niet naar Italië te willen, aangezien ze hoorde van andere Afghanen dat men daar geen slaappleaats krijgt.

Verzoekers hebben op geen enkel ogenblik melding gemaakt van het feit dat zij in Italië slecht behandeld zijn geweest. Integendeel, verzoekers hebben, blijkens hun verklaringen, bewust getracht de Belgische overheid te misleiden met hun verklaring dat hun vingerafdrucken nergens anders genomen werden. Deze gegevens leiden al tot een eerste vaststelling dat de verklaringen van verzoekers niet aannemelijk zijn.

2.7.1. Verzoekers komen thans voor het eerst in hun verzoekschrift naar voren met rapporten over de situatie in Italië met als doel aan te tonen dat zij – indien zij zou worden teruggestuurd – aldaar onderworpen zullen worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Wat betreft het rapport van de organisatie Swiss Refugee Council van mei 2011 dient gesteld dat de eerste geciteerde passage vooral betrekking heeft op de vaststelling dat bepaalde lidstaten geen onderzoek verrichten alvorens asielzoekers terug te sturen. In casu blijkt echter uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wel degelijk nagegaan is of er beletselen zijn om verzoekers over te dragen, rekening houdende met hun verklaringen. Verder worden in deze passage slechts twijfels geuit over de vraag of Italië de taken van het Vluchtelingenverdrag vervult, doch verzoekers tonen hiermee niet aan dat, wanneer zij worden teruggestuurd naar Italië, zij niet zullen kunnen rekenen op een correcte behandeling van hun asielaanvraag. De Raad verwijst naar zijn verdere bespreking onder punt 2.7.2. Voorts wordt in het rapport kritiek geuit op de opvang van asielzoekers in Italië, doch blijkt hieruit niet dat elke asielzoeker die aan Italië wordt overgedragen, verstoken zal blijven van opvang. Het rapport spreekt immers slechts van het feit dat de Italiaanse overheden in het verleden niet in staat zijn geweest om een plaats voor iedereen te vinden. De Raad wijst er dienaangaande op dat in de bestreden

beslissingen duidelijk gesteld wordt dat *“De Italiaanse autoriteiten [...] bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld [zullen] worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”* Hieruit blijkt dat de gemachtigde in casu alles in het werk stelt om de overdracht van verzoekers in optimale omstandigheden te laten verlopen. De verzoekende partijen maken daarnaast niet aannemelijk dat indien zij zouden geconfronteerd worden met het feit dat de Italiaanse autoriteiten niet onmiddellijk een opvangplaats voor hen zouden kunnen regelen zij automatisch in een situatie zouden terechtkomen die kan worden beschouwd als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of straf. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat zij voor hun reis 40 000 dollar hebben betaald zodat kan worden aangenomen dat verzoekers niet minvermogend zijn en aldus zelf gedurende korte tijd in hun onderhoud en accommodatie zouden kunnen voorzien tijdens de behandeling van hun asielaanvraag, voor zover dit al noodzakelijk zou blijken. Hetzelfde geldt waar verzoekers verwijzen naar het artikel van Ascoli, dat ondertussen overigens reeds dateert van 2009 en waarvan aldus de actualiteitswaarde in vraag kan worden gesteld. Waar verzoekers voorts verwijzen naar het rapport van Amnesty International blijkt dat dit rapport gewag maakt van twee incidenten waarbij enerzijds personen op zee gered binnen de 48 uren teruggestuurd werden naar Egypte zonder dat zij de kans kregen om asiel aan te vragen, en waarbij aldus dient vastgesteld dat de situatie van verzoekers, die onder de best mogelijke omstandigheden zullen worden overgedragen aan Italië vanuit België, geenszins kan vergeleken worden met de situatie zoals omschreven in het rapport en anderzijds sprake is van een gewelddadig treffen tussen migrantenwerkers, burgers en de politie in de stad Rosarno. Evenwel blijkt dat een gerechtelijk onderzoek werd gevoerd naar de verantwoordelijken wat aanleiding gaf tot arrestaties van zowel Italiaanse als buitenlandse personen zodat dit doet besluiten dat de Italiaanse overheid wel degelijk ingrijpt om de rechten van eenieder te vrijwaren.

2.7.2. Waar verzoekers voorts verwijzen naar een rapport van de Norwegian Organisation for Asylum Seekers en daarmee samenhangend het arrest van het EHRM inzake M.S.S. t. België, dient gesteld dat bij de beoordeling van de gegevens uit dit rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel partiële gedeeltes waarnaar de verzoekende partijen verwijzen hetzij uit citeren. Bovendien maakt het rapport NOAS een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die worden teruggewezen naar Italië ingevolge de Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening). Uit dit rapport blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook voor wat betreft de procedureregels, zich opdringt. Lezing van dit rapport leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend (waaronder verzoekers' situatie ressorteert) krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (zie NOAS-verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoekende partijen die door middel van hun advocaat ongetwijfeld op de hoogte zullen worden gebracht van de inhoud van het NOAS-rapport dat duidelijk maakt welke concrete stappen de verzoekende partijen dienen te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Het betoog van verzoekers dat zij geen enkele garantie hebben dat zij aldaar een asielaanvraag zullen kunnen indienen wordt hierdoor onderuit gehaald. Diegene die in Italië een asielaanvraag had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, krijgt meestal toegang tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag). Wat betreft de in het kader van de Dublin II-verordening overgedragen asielzoekers, meldt voormeld verslag dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA-centra, onder meer in Rome en in Malpensa. Zij die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. In casu zijn er geen indicaties voorhanden dat de verzoekende partijen zich in dat geval bevinden. Ook in de luchthaven Fiumicino krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR-systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23

voormeld verslag). Uit het rapport blijkt tevens dat er diverse opvangcentra specifiek zijn voorbehouden voor kwetsbare groepen (pagina 18 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er wel degelijk opvangmogelijkheden bestaan in Italië, dat er weliswaar problemen zijn, zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, doch dat dit in casu niet het geval is nu de advocaat het verslag kent dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoekende partijen zich kunnen richten. Verzoekers tonen aldus niet aan dat, wanneer zij teruggestuurd worden naar Italië samen met hun kinderen, zij geen aangepaste opvang – rekening houdende met het gegeven dat er minderjarige kinderen deel uitmaken van het gezin – zullen krijgen, waardoor zij in een situatie zouden terechtkomen zoals aangehaald in het rapport van het Comité voor de Rechten van het Kind van 2011.

Evenwel blijkt ook uit het verslag dat, om een nog meer gedetailleerde analyse te verrichten het onontbeerlijk is dat de verzoekende partijen alle concrete gegevens over hun asielpcedure bijbrengen, minstens verhalen indien zij van de verwerende partij verwachten dat haar onderzoek nog diepgaander zou zijn. Ook op de verzoekende partij rust een gedeelte van de bewijslast en van haar mag verwacht worden dat zij de waarheid spreekt en op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengt over de plaatsen waar zij geweest is in Italië. De redenering van de verzoekende partijen die eenzijdig de bewijslast legt op de verwerende partij of op de Raad, kan niet gevolgd worden.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat wel degelijk onderzocht werd wat de gevolgen van een overdracht naar Italië voor verzoekers zouden zijn. Evenmin maken de bestreden beslissingen een voorbeeld uit van een standaardmotivering nu, zoals reeds hoger gesteld, rekening werd gehouden met de omstandigheden waarin verzoekers zich bevinden. Waar verzoekers nog kritiek uiten op het feit dat het in casu een tacit agreement betreft, dient nogmaals gewezen op het feit dat de gemachtigde zich bereid heeft verklaard de overdracht van verzoekers aan Italië in de allerbeste omstandigheden te laten verlopen.

Er kan al dus niet besloten worden dat de verwerende partij niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, en met de principes die terug te vinden zijn in het arrest van 17 februari 2011 gekend onder nummer 56 203 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, uitgesproken in algemene vergadering. Evenmin tonen de verzoekende partijen aan dat hun zaak gelijkwaardig is aan het geval behandeld in het arrest nr. 70 391 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 november 2011, het arrest nr 64 573 van 11 juli 2011, het arrest van 10 november 2008 of het arrest van 10 december 2009 van de Raad.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER